

Feketecsákós huszárok. Szélben úszott a menteújjok, kaszaboltak a kardjaik, a lovak prüszköltek s a huszárok azt kiáltották mind:

— Hej! Hejj!

Elvesztek aztán a lovasok. Kozákok is, huszárok is.

V.

Negyedóra mulva rendezkedtünk az országúton.

Messze előttünk volt már a menekülő sereg legvége. Mi is megindultunk aztán. Elöl az idegen ezred, a nyomában mi, eltévedt és gazdátlan szakasz. Ismét Miriszlay vette át a parancsnokságot.

Akkor már siket csöndbe sülyedtek a grodeki lápok. Köröskörül tűzőzönben állt minden falu s a tüzek fekete füstjei ferdén dültek el a szikrázó napban. Mi pedig mentünk-mentünk nyugat felé, a przemysli várnak. Csüggedt lélekkel, hallgatagon. De a lovasokat nem láttuk többé.

Komáromi János.

OKTÓBERI ALKONY.

— Édesanyámhoz beszélek. —

Rozsdát fog a nyárfák ezüstje.

Az erdő vállán

Sárgulva foszlik szét a zöld selyem.

Vakult tükör lesz a járadt folyó:

Iszaprámás, köd-ülte, fénytelen.

— Fogd a kezem a kezembe, drágám! —

Már csak az égre nézni jó.

Leejtett, piros nap-pohárból

Nyugati égre

A színek szerteömlenek.

Lilaszín felhők hamvas bársonyát

Szegi fénycsipke s dús aranybrokát.

— Most mártsuk a szívünket a fénybel —

Fölöttünk mennyi kincs lebeg!

Tudjuk: kifakulnak a színek.

Gyászhiért susogva

Zsákruhát von a mennyboltra a szél

S az árva éj majd felzokog:

Alázúdulnak hideg záporok.

— Most gyüjtsünk színt a sűrke napokra! —

Jégöklét rázva jön a tél.

A sápadó ég mégse zúgolódik,

Nem riasztja a téli tetszhalál.

(Aggódó ember itt megszegyenülhet.)

Panaszló varjak mind elcsendesülnek.

— Tanulunk most hívő bizodalmat. —

A Béke örhelyére áll.

Dömötör Ilona.